

GEWIJDE SLUIERS

(Sacred Veils)

Toneelspel in twee bedrijven

door

MITCHELL GANEM

vertaling

Koen Wassenaar

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **GEWIJDE SLUIERS – SACRED VEILS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **MITCHELL GANEM** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1997 by Mitchell Ganem

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **2** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN + BESCHRIJVING

Christian - Rond de vijfendertig jaar. Christian is stervende wat hem afwisselend bang en woedend maakt. Alles aan hem is hoekig; zijn pezige lichaam en scherpe gelaatstreken, de botte verwijzingen waarvan zijn gesprekken zijn doortrokken en de woeste, messcherpe humor die hij vrolijk spuit.

Katherine - Een vrijwillig ziekenverzorger, ongeveer even oud als Christian. Zij is het zuchtje frisse lucht op de afdeling met terminale patiënten. Een beeld van zachtheid en warmte tussen de kille en grijze omgeving. Ze is getrouwd en de moeder van twee jonge kinderen.

DECOR:

De kamer van Christian in het ziekenhuis. Een weinigzeggende ziekenhuiskamer. Midden op het toneel staat een bed met een gordijn, dat aan een plafondbail hangt, eromheen. Het gordijn omsluit het bed van Christian aan drie kanten. Rechts is een deur - de toegang naar de kamer. Links is een raam, bedekt door een neergelaten zonwering en enorme witte gordijnen. In de wand rechts van het bed is nog een deur (van de badkamer). Rechts van het bed staat een stoel met een rechte rug. Links van het bed, verhuld door het gordijn rond het bed, staat een nachtkastje - waar een kan water, een glas, een radio en een dikke, veelgelezen bijbel op staan. Een stoel met enigszins overmatig gevulde kussens staat bij het raam.

TIJD: Heden.

EERSTE BEDIJF

(halverwege de ochtend. Er schemert wat zonlicht door de neergelaten zonwering en de dichtgetrokken gordijnen. Het gordijn rond het bed is dicht. De kamer is stil, griezelig stil.

Katherine komt de kamer in, haar bewegingen gracieus maar stil. Haar kleding is eenvoudig en gemakkelijk zonder dat het iets weg heeft van een uniform of dat zij op een zuster lijkt; een alledaagse combinatie van rok met bloes, een trui die losjes over haar schouders hangt. Onmiddellijk fleurt zij de saaie kamer op. Katherine gaat meteen naar het raam. Met langzame gerichte bewegingen opent zij de gordijnen en haalt zij het zonnescherm op. Onmiddellijk valt er helder zonlicht in de kamer. Richt haar aandacht op het gordijn rond het bed. Katherine begint het gordijn open te doen op een bijna rituele manier; duwt het gordijn langzaam terug tot het hele ziekenhuisbed zichtbaar is. Midden in het bed ligt een star persoon, van top tot teen bedekt met een wit laken. Katherine staart droevig naar de persoon, haar handen voor zich samengevouwen; alsof zij bidt. Dan stapt zij naar voren en pakt het laken aan de bovenste rand en trekt het plotseling in één snelle beweging van de persoon af. Christian ligt vredig, armen voor de borst gekruist, midden in het bed. Hij heeft een pyjama aan en een zwart filmster-achtig slaapmasker op. Hij beweegt zich niet. Katherine tilt het slaapmasker van het gezicht van Christian, rekt het elastiek volledig uit voordat zij hem terug laat schieten. Ze doet dit herhaaldelijk en, elke keer, komt het masker met een bevredigende tik terug op het gezicht van Christian. Uiteindelijk reageert Christian, gaat langzaam rechtop in bed zitten, armen nog voor de borst gekruist, slaapmasker op zijn plek)

CHRISTIAN: “En de engel nam het wierookvat, en vulde het met vuur van het altaar, en wierp het naar de aarde; en er waren stemmen, en donder, en bliksem, en een aardbeving ...” *(opgewekt ruimt Katherine de kamer op, terwijl zij glimlacht en babbelt)*

KATHERINE: ...Ja, vond je het onweer gisteravond niet geweldig?! Bliksem tot ver in de bergen, flitsen tot ver daarachter, en de regen! O, wat een heerlijke regen! Heeft de hele nacht op het dak

getikt. Ik vind dat een heerlijk geluid... (*Katherine trommelt met haar vingertoppen op het nachtkastje om het geluid van de regen op het dak na te doen*) ... Michael sliep, maar ik heb daar de hele nacht liggen glimlachen en geluisterd naar het ritme van de regen; hamerde als een hartslag op het dak van onze slaapkamer.

CHRISTIAN: "... En ik zag, en hoorde een engel die door de lucht vloog en met luide stem sprak "Wo, wo, wo," tot de bewoners van de aarde, krachtens de andere stemmen van de trompetten van de drie engelen, die nu zullen klinken... (*Katherine houdt zich bezig met het beddengoed van Christian, trekt het recht, trekt de dekens op*)

KATHERINE: En die frisse lucht vanochtend. Geweldig. Al het vuil en stof weggespoeld. Weggewassen door de regen. Een goede onweersbui werkt zo heilzaam. Alles komt weer tot leven - de kleuren, de geuren. Alles weer nieuw. Herboren. Zo ruikt het 's morgens na een fikse onweersbui.

CHRISTIAN: "...En in die dagen zal de mens zoeken naar de dood, en zal haar niet vinden; en zal wensen te sterven, en de dood zal van hem vluchten." (*Katherine vult het waterglas van Christian uit de schenkan op het kastje*)

KATHERINE: Wedergeboorte. Wat een zalige manier om de dag te beginnen. (*Christian drukt zijn handen tegen zijn oren, in een poging de stem van Katherine buiten te sluiten en tegelijkertijd te voorkomen dat zijn hoofd uit elkaar barst*)

CHRISTIAN: Waarom, waarom, waarom moet je mij per se kwellen?

KATHERINE: (*doet alsof zij geschokt is*) Wat is dit? Zou het werkelijk tegen mij praten?

CHRISTIAN: Het smeekt je om te stoppen met je grove, niet aflatende derde wereldse, kwetterende Chinese marteltechnieken en het de gelegenheid te geven verder te gaan met het zich verrukkelijk wentelen in de slaap, indrukwekkende slaap.

KATHERINE: Helaas, geen slaap meer, kleintje. De buien van vannacht zijn voorbij. De lucht is helder, de zon is op en straalt. Ontwaak en begroet de nieuwe dag. Tijd om uit je cocon te komen en het zonlicht te aanschouwen.

CHRISTIAN: Zonneschijn, zonneschijn. Er is alleen maar zonlicht - - dat in deze kamer valt en de doden wekt.

KATHERINE: Zonlicht is goed voor je. Het zit vol vitamines en goed nieuws. Net als bloemen --- (*Katherine kijkt de kamer rond, bezorgd*) -- wat precies is wat deze kamer nodig heeft. Wat bloemen. Kleur. Leven.

CHRISTIAN: Bah. Net waar we hier op zitten te wachten. Zinloos. Vervelend. Net als jij, mijn geliefde engel der genade. Vervelend.

KATHERINE: Als ik werkelijk je geliefde was, zou je dat vale slaapmasker af doen en me in de ogen kijken.

CHRISTIAN: Aha, maar dan zou ik naar jou moeten kijken.

KATHERINE: En zou dat zo vreselijk zijn?

CHRISTIAN: Al erg genoeg dat ik op dit goddeloze uur naar je moet luisteren. Als ik ook nog naar je zou moeten kijken, dan zou mijn verblinde dodelijk zieke brein zeker gaan knetteren en uiteen spatten.

KATHERINE: (*knipt met haar vingers*) Boem! Als een rotje.

CHRISTIAN: (*beledigd*) Alsjeblieft. (*rekt het*) Mijn brein -- een rotje? Je kan toch wel iets beters verzinnen?

KATHERINE: Nee. Een rotje is het beste wat je van me krijgt. (*Christian grijpt melodramatisch naar zijn hart*)

CHRISTIAN: O, ze toont geen genade. Steekt de dode kerel in zijn hart.

KATHERINE: In het brein. En je bent niet dood, weet je nog? Daar proberen we iets aan te doen.

CHRISTIAN: Precies. "... En in die dagen zal de mens de dood zoeken, en zal haar niet vinden." Geen rust voor de verdor-venen.

KATHERINE: Totaal geen rust. (*Katherine staat naast het bed, steekt haar hand uit, wacht tot Christian haar iets aangeeft*)

CHRISTIAN: Dus? Dit is het dan? Ik ben voor de rest van de dag wakker?

KATHERINE: Dat klopt.

CHRISTIAN: (*jammert*) Maar, je bent vergeten te zeggen ...

KATHERINE: Ik zie, ik zie wat jij ...

CHRISTIAN: (*zucht: verslagen, doet het masker af*) "Wo, wo, wo." (*Christian geeft het masker aan Katherine*)

KATHERINE: "Wo, wo, wo." Uit welk liedje is dat?

CHRISTIAN: Geen liedje. Uit het boek ... *(hij slaat met vlakke hand op de bijbel die op het nachtkastje ligt)* ... Ik citeerde uit het heilige schrift om uitdrukking te geven aan het ver- slagen gevoel dat zich aan mijn ziel opdrong door deze gedwongen start van de dag.

KATHERINE: Ik denk nog steeds dat het uit een liedje komt. Motown denk ik.

CHRISTIAN: Je denkt aan “Wa, wa , wa,” en dat zit in elk Motown liedje.

KATHERINE: *(probeert het)* “Wa - wa- wa.” Hmmm, dat is ook goed, maar ik zweer dat er ergens een “Wo- wo - wo” liedje bestaat.

CHRISTIAN: Laat het me weten als je er een vindt. Namens alle bijbel liefhebbers ter wereld sleep ik ze voor de rechtbank wegens plagiaat en worden we schatrijk. *(Katherine glimlacht naar Christian en schudt slechts met haar hoofd)*

KATHERINE: Opmerkelijk.

CHRISTIAN: Wat? Wat?

KATHERINE: Je gebruikte net de woorden rechtbank en bijbel in één zin.

CHRISTIAN: Wat echt opmerkelijk is, is dat ik daarbij niet over mijn nek ging.

KATHERINE: Sterk punt ... Kom je eruit?

CHRISTIAN: Sta je erop?

KATHERINE: Ik sta erop.

CHRISTIAN: Als je me dan naar de badkamer wilt helpen.

KATHERINE: Oké. Daar gaan we. *(Katherine buigt voorover en helpt Christian uit bed te komen, en helpt hem met een arm rond zijn middel geslagen naar de badkamer. Ze ondersteunt hem niet echt; helpt hem slechts om in evenwicht te blijven. Bij de deur van de badkamer stopt Katherine zodat Christian alleen naar binnen kan gaan)*

CHRISTIAN: Weet je zeker dat je niet met me meegaat?

KATHERINE: Dank je, nee.

CHRISTIAN: Ik kan altijd een handje extra gebruiken.

KATHERINE: Geldt dat niet voor ons allemaal?

CHRISTIAN: Hmm, eigenlijk wel, ja. (*Christian is niet zichtbaar maar praat vanuit de badkamer tegen Katherine*) De vloer hier is ijskoud!

KATHERINE: Wees blij dat je geen vrouw bent. Moet jij je eens voorstellen hoe koud de bril is.

CHRISTIAN: Brrrrr!

KATHERINE: Precies. Brrr.

CHRISTIAN: Ik heb altijd al gedacht dat er geld viel te verdienen aan elektrisch verwarmde toiletbrillen.

KATHERINE: Waarom verbaast mij dat niet?

CHRISTIAN: Omdat je mij als een ziener beschouwt. Je bent uitzonderlijk goed afgestemd op mijn profetische aard.

KATHERINE: En al die tijd heb ik gewoon gedacht dat ik migraine van je kreeg.

CHRISTIAN: De geschiedenis heeft aangetoond dat de aanwezigheid van een profeet een hoop pijn veroorzaakt.

KATHERINE: Fijn dat je dat even opheldert. (*het toilet spoelt door. Christian verschijnt in de deuropening, armen wijduit*)

CHRISTIAN: De profeet is klaar. (*Katherine schudt haar hoofd en glimlacht terwijl zij een ondersteunde arm om hem heen slaat*)

KATHERINE: De profeet is gek. (*ze bewegen zich door de kamer*)

CHRISTIAN: Nou, je weet wat ze zeggen.

KATHERINE: Hmmm?

CHRISTIAN: Je kan een profeet niet voor de gek houden, want hij weet altijd wat er gaat gebeuren.

KATHERINE: Dat heb je overgehouden van het tot diep in de nacht lezen.

CHRISTIAN: Nee. De bijbel bevat helaas weinig geestigheden. Ik moet al mijn profeten grappen zelf schrijven. (*Katherine helpt Christian om in de stoel bij het raam te gaan zitten*)

KATHERINE: Ik begrijp niet waarom je per se de bijbel keer op keer wilt lezen.

CHRISTIAN: Escapisme. Hoe slecht mijn leven ook zal worden, het zal nooit zo erg worden als de dingen die in de bijbel gebeuren... Let wel, ik geloof er geen woord van, of beschouw het als het

woord of de wet van God, maar, maar het is een verdomd goed geschreven boek vol bloed en heldenmoed en een perfect gevoel voor gerechtigheid ...

KATHERINE: Voor iemand met de naam Christian zijn je opvattingen verrassend heidens.

CHRISTIAN: Dat is het probleem met mijn naam. Iedereen ziet mij of als een saaie Brit of als geloofsfanaticus. Plaatst mij in een vals licht. De waarheid draait onvermijdelijk uit op een wrede verrassing.

KATHERINE: *(klopt op zijn arm)* Nou, ik weet zeker dat ik liever jou elke morgen zie dan een geloofsfanaticus. *(ze pakt een deken van het bed en legt deze op zijn schoot en bedekt zijn benen)*

CHRISTIAN: Waarom bedekken mensen mij altijd? Ik heb het niet koud.

KATHERINE: Je zou kou kunnen vatten.

CHRISTIAN: Ja? En dan wat? Doodgaan?

KATHERINE: Het is niet gezond.

CHRISTIAN: Ik weet dat doodgaan niet gezond is.

KATHERINE: Kou vatten is niet gezond.

CHRISTIAN: Dat is roken en drinken ook niet.

KATHERINE: Daarom laten ze je niet roken en drinken in het ziekenhuis.

CHRISTIAN: En dat haat ik!

KATHERINE: Zo is het beter voor je.

CHRISTIAN: Ik zit hier sowieso te wachten tot ik doodga en ik mag niet eens één stomme borrel hebben. Lijkt me niet dat het beter voor me is.

KATHERINE: Geloof me.

CHRISTIAN: Het credo van de gezondheidszorg: "Geloof me."

KATHERINE: Dat moet je ook. Dat is de regel.

CHRISTIAN: Ik heb geen zin in spelletjes, Katherine. Ik ga dood. Het lijkt me dat ik het recht heb verdiend om het er nog een beetje van te nemen.

KATHERINE: Dat klopt, Christian. Dat recht heb je verdiend. Daarom heeft al het verzorgend personeel wat geld in de pot gedaan om

voor jou een afscheidsfeestje te geven. Wijn, vrouwen en een muziek -- allemaal voor jou.

CHRISTIAN: Een afscheidsfeestje. Maar dat is geen slecht idee. En niemand hoeft een cadeautje mee te nemen want, nou ja, waar ik heenga heb ik die niet nodig - en ik kom ook niet terug.

KATHERINE: En we gaan alle traditionele liedjes zingen. "He's a jolly good fellow." "Auld lang syne." ...

CHRISTIAN: ... "Bye, bye, love."

KATHERINE: Dat zou ongepast zijn, denk ik.

CHRISTIAN: Het hele feest zou ongepast zijn.

KATHERINE: Eh, niet echt. De tijden zijn veranderd. Dood is niet langer een vies woord.

CHRISTIAN: "Waardig sterven." Dat kunnen we op t-shirts laten drukken. Elke gast krijgt er één -- behalve de gelukkige meid.

KATHERINE: En die is?

CHRISTIAN: De uitverkorene. De symbolische offermaagd.

KATHERINE: *(schudt haar hoofd)* Tot het einde aan toe onverbeterlijk.

CHRISTIAN: Tot de laatste snik. Kom op, wat voor afscheidsfeest zou het zijn als ik niet nog een laatste keer met een vrouw zou kunnen slapen?

KATHERINE: Het lijkt me dat deze gedachtegang ongepast is.

CHRISTIAN: Wat bedoel je daarmee?

KATHERINE: Het feest gaat niet door. De gastvrouw heeft zich bedacht.

CHRISTIAN: Pfff! Zeker bezorgd over het meubilair. Wij terminale gevallen staan er om bekend dat we de boel slopen. Wij hebben niets te verliezen.

KATHERINE: Niets te verliezen. Heb je daarom vanochtend je ontbijt niet opgegeten?

CHRISTIAN: Lopen die verduivelde zusters weer te klikken?

KATHERINE: Ze ... zeggen wel eens wat. Zoals dat jij weigert om je ontbijt op te eten.

CHRISTIAN: Hm -mm, en ik weet dat dat niet kan op de terminale afdeling.

KATHERINE: Het zou slecht zijn voor de reputatie van het ziekenhuis als jij zou doodhongereren.

CHRISTIAN: Dat is mijn plan. Geen genezing voor mijn kwalen, dus zal ik ze in een zeer kwaad daglicht stellen.

KATHERINE: Beloof me dat jij je middageten zal opeten.

CHRISTIAN: Nou ...

KATHERINE: ...beloofd?

CHRISTIAN: O, dat kan ik niet -- wegens politieke redenen. Ik ben in hongerstaking uit protest tegen het gebrek aan kwaliteitsprogramma's op de televisie in Amerika. *(Katherine rolt met haar ogen; ze is aan dit soort dingen gewend)*

KATHERINE: Een loffelijke zaak.

CHRISTIAN: En wie kan dat beter op zich nemen dan ik - een gozer die tot niets anders in staat is dan vierentwintig uur per dag naar de buis staren. *(Katherine gaat op de rand van het bed zitten)*

KATHERINE: Godzijdank bestaat er afstandsbediening.

CHRISTIAN: Ik heb nog niet besloten of ik hem daarvoor moet danken of vervloeken. Hij heeft het mij te gemakkelijk gemaakt. Klik - klik - klik. Van kanaal naar kanaal. Geen probleem. Vroeger was het makkelijker om het vervloekte apparaat uit te zetten dan om een andere zender te vinden.

KATHERINE: Zet het vervloekte apparaat dan gewoon niet aan.

CHRISTIAN: Oude gewoontes zijn moeilijk af te leren. Ik moet mijn eigen spotjes zoeken.

KATHERINE: Je eigen spotjes?

CHRISTIAN: Je weet toch dat ik in de reclame zat.

KATHERINE: Ja, maar, tv reclames?

CHRISTIAN: De doden kennen geen trots -- maar, reclame copywriters wel.

KATHERINE: Wat vreselijk voor je.

CHRISTIAN: Het is wel goed. Ik ben er nu van genezen.

KATHERINE: Welke reclames heb jij gedaan?

CHRISTIAN: Honderden. Misschien wel duizenden. Nu wordt er nog maar eentje uitgezonden. Tijden veranderen zo vervloek- te snel.

Ik zag hem gisterenavond. Big Wahoo Chocolate Chip Cookies.
“Big Wahoo makes me scream ‘Yahoo!’”

KATHERINE: Heb jij dat geschreven?

CHRISTIAN: Ta-da!

KATHERINE: Ik haat die reclame.

CHRISTIAN: (*zucht*) Ja, dat doet iedereen. Maar je herinnert het je!
Daar gaat het om.

KATHERINE: Ik acht dat het erom ging dat ik daardoor Big Wahoo
Chocolate Chip Cookies ging kopen?

CHRISTIAN: Neh, dat is een marketing probleem. Ik zit in de reclame.
Als jij je mijn teksten herinnert, dan ben ik geslaagd.

KATHERINE: Nou dan, gefeliciteerd. Je bent geslaagd.

CHRISTIAN: Dank je. En als beloning, vind ik dat je naar de slijterij
moet rennen en de basiselementen voor een eerste klas erg
droge wodka-martini moet halen, schudden - voorzichtig, hij mag
zich niet bezeren - en voor mij met een glimlach ijskoud serveren,
terwijl je niet meer om het lijf hebt dan een vleugje parfum.
(*Christian sluit zijn ogen en zwelgt in de heerlijke fantasie*) Ahhhh!

....

KATHERINE: Jij leeft echt in je eigen wereldje, Christian.

CHRISTIAN: We leven allemaal in ons eigen wereldje, Katherine. Ik
kom er alleen rond voor uit. Want zoals het goede boek zegt, “De
grote dag van zijn toorn zal aanbreken; en jullie kunnen maar
beter zoveel mogelijk feesten voordat het zover is.”

KATHERINE: Die wijsheid lijkt meer volgens de leer van Nashville dan
volgens Jeruzalem.

CHRISTIAN: Country muziek is de dichtste benadering van religie die
een hoop mensen ooit zullen kennen.

KATHERINE: Waarvan ik kan getuigen. Het is het enige waar mijn
man naar luistert. Tjeng - tjeng - tjeng. Dood middels een steel
guitar noem ik het.

CHRISTIAN: Er is ooit eens een onderzoek gedaan, dat bewees dat
naarmate er meer country op de radio was meer blanken
zelfmoord pleegden.

KATHERINE: Eindelijk een maatschappelijk probleem dat de zwarten
niet harder treft dan de blanken.

CHRISTIAN: Ze zouden echt waarschuwingsstickers op die trieste country liedjes moeten doen. Laat rap en heavy-metal maar zitten, country muziek is veel gevaarlijker.

KATHERINE: Is het daarom altijd zo stil hier? Ben je bang om de radio aan te zetten?

CHRISTIAN: Ik houd van de stilte om na te denken en dingen te overpeinzen. Per slot van rekening ben ik stervende.

KATHERINE: Ja, maar, muziek is leven. Het is net als zonlicht; zoals het een kamer, een stemming, verlicht. Geen bloemen, geen muziek. Dat is het probleem hier. Te stil. Voor de ogen en de oren. Deze kamer heeft echt muziek nodig. Let op, ik zal de radio aanzetten ... *(Katherine gaat naar de radio op het nachtkastje, en wil hem aanzetten)*

CHRISTIAN: ...Nee! Absoluut niet!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto